

Indsigelse derimod, det er ikke rigtig. Lehmanns Udtalelser vare f. Ex. ikke individuelle Udtalelser, men det var hele Landssthingsudvalgets Udtalelser. Vignende Udtalelser findes ogsaa fra Folkethingets Udvalg, saa det er aldeles ikke individuelle Udtalelser, og jeg vil ganske rolig tage mig paa ved sammen med det ærede Medlem at gjenne-gaa Forhandlingerne i Aarene 1848—49 og siden i 1866 at overbevise ham om, at det ikke var individuelle Udtalelser, men at det var Udtalelser, der fremkom fra alle Sider og bleve ansete for at være selvfølgelige (Faubert: Dagsaa fra Ørsted!). Ja endog, som et æret Medlem siger, fra Ørstedes Side. Jeg vil blot endnu, naar det ærede Medlem mente, at det var individuelle Udtalelser, der vare fremkomne, minde det ærede Medlem om enkelte Udtalelser og henvisse til dem. Naar f. Ex. Spønnen udtaler, at det Ministerium, som ikke kan faae de nødvendige Statter bevilgede af Rigsdagen, vil være nødsaget til at takke af, hvilket fremdeles vil være Tilfældet, saa længe, indtil der kommer et Ministerium, der nyder Rigsdagens Tillid — da er denne Udtalelse fremsat under Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsforsamling, og er fremsat af ham som Minister. — Jeg tror derfor ikke, at det ærede Medlem vil kunne sige, at det er en blot individuel Udtalelse fra en enkelt Mand. Det vilde, som jeg sagde i mit første Foredrag, være et uoverkommeligt Arbejde for Mindretallet, at faae gjort disse Udtalelser til individuelle Udtalelser fra Enkelte. Det Samme udtalte Krieger ogsaa under Grundlovsforhandlingerne — det staar at læse S. 2383. Der udtalte han paa Udvalgets Vegne: „Dog har Udvalget paa den anden Side troet at burde særlig foreskrive, at en Opkrævning af Statter i Henhold til den bestaaende Skattelovgivning ikke skulde være tilladt uden udtrykkelig Bøtoring af Rigsdagen.“ Dette var altsaa ikke nogen individuel Udtalelse af en enkelt Mand, men det var en Udtalelse paa Manges Vegne, og det kom frem og er i Tidernes Løb kommet frem fra saa mange Sider, at jeg ikke begriber, at det ærede Mindretal virkelig vil paastaa, at det er individuelle Udtalelser. Besjæls f. Ex. udtalte i Landsthinget i 1853 (det staar at læse Spalte 180 i Tidenden): „For mig har det nu ikke nogen Tvivl, at en provisorisk Finantslov ikke kan udgives. Jeg tror, at naar man læser Grundlovens § 52“ (den nuværende § 49) „saa vil man komme til den Anskuelse, at hvis en provisorisk Finantslov er tilladelig, da bortfalder den største Del af det Bærn, som Grundlovens § 52 skulde give.“ Men det er netop

det Standpunkt, Flertallet i denne Saltaar paa, og det samme Standpunkt, man har staaet paa, lige indtil denne Regjering er kommen og har gjort en anden Opfattelse gjældende. Udtalelserne ere fremkomne med stor Skarphed. Der findes Udtalelser f. Ex. af C. Rimeftad, som gaa ud paa, at foreløbige Finantslove ere det Samme som den totale Død for en parlamentarisk Forsatning. Det var ikke blot individuelle Udtalelser eller Opfattelser; det blev tiltraadt af de daværende Rigsdage, ligesom det tiltrædes nu af den allerførste Del af Landets Befolkning. Naar det ærede Mindretal heraaer sig paa Krabbe som Bevis paa provisoriske Finantsloves Tilstedelighed, saa tror jeg, det er med stor Uret, det sker. Jeg tror, det vilde være meget vanskeligt at kunne annektere Krabbe som Bevis for provisoriske Finantsloves Nødvendighed, men jeg skal ikke komme nærmere ind paa det. Naar endelig det ærede Mindretal henvisste til Rigsretten, da har jeg allerede sagt, at det kan ikke være Meningen, at dette Thing eller det andet Thing skal spørge Rigsretten, om vi have en Grundlov eller ikke, om vi have Bevillingsmyndighed eller ikke, denne store Grundrettighed for enhver parlamentarisk Forsamling. Det er saa meget mærkeligere, at det ærede Mindretal saavel som ærede Modstandere overhovedet atter og atter bringe Rigsretten paa Tale, da saavel det som den Regjering, der støtter sig til det, ikke have forsøgt at indbringe en Ministeransvarlighedslov, hvorefter denne Ret skulde dømme, uagtet det er paabudt i Grundloven, at en saadan Ministeransvarlighedslov skal vedtages.

Hvad angaar det Spørgsmaal, som det ærede Mindretal rettede til mig, om jeg ogsaa med Henhyn til Formandens Kompetence her i Thinget vil sige ganske det Samme, som jeg udtalte om Landsthingets Formand, da er det en selvfølgelig Sag, at ingen Formand kan foretage noget Skridt, som strider imod Grundloven. Naar det ærede Medlem fra Thisted (Sagd) beraahte sig paa Tøhnering, skal jeg virkelig ikke spille Thingets Tid med at bevise, at han i det Stykke er faret fuldstændig vil.

N. Andersen (Odense Amts 2den Valgtreds): Jeg vil give den ærede Ordfører Ret i, at de Udtalelser, han har citeret af forskjellige Politikere her i Landet, ere mere end individuelle, og at de Opfattelser, som ere fremsatte, den Gang vare almindelige; men jeg vil ved Siden deraf hævde, at det, der har dannet Baggrunden for alle disse Mænds Udtalelser, var det, at Rigsretten var det Magtmiddel, som var lagt i Folke-